

De Nieuwe Rotterdammert

De Nieuwe Rotterdammert – Jaargang 8 – Editie 14 / Rotterdam – December 2024

Een krant over 'Iets nieuws leren!' want wat wilt u graag nog leren?

Iets nieuws leren! Dat is het thema van deze krant. Wij zijn namelijk heel nieuwsgierig naar wat u allemaal nog graag wilt leren! Met die vraag gingen wij aan de slag tijdens het maken van de 14de editie van De Nieuwe Rotterdammert. Samen hebben wij, nieuwe Rotterdammers uit Syrië, Iran en Koerdistan onze Nederlandse taal verbeterd, geleerd hoe je Rotterdamers kan interviewen op straat en we leerden ook een aantal interessante plekken kennen waar wij hele leerzame interviews hebben gehouden. Kortom, we hebben heel veel nieuwe dingen geleerd en deze krant is het resultaat!

De redactie van De Nieuwe Rotterdammert op bezoek in Dokhuis!

Tijdens de eerste redactiebijeenkomst leerden we wat je doet voor, tijdens en na een interview. Daarna interviewden we elkaar en schreven we stukjes over elkaar! Dat was heel aangenaam kennismaken, zowel met elkaar als met interviewen! Nadat we samen op de redactie geoefend hadden wilden we onze nieuwe vaardigheden nu graag inzetten tijdens interviews met medewerkers van Mano, met Rotterdamers op straat vlakbij de redactie of in de buurt van waar wij wonen! We gingen aan de slag en vroegen de mensen: Wat wilt u graag nog leren?

Met de watertaxi naar Dokhuis!

Van succesverhalen van nieuwkomers in Nederland kunnen wij heel veel leren want zij inspireren ons en geven ons een goed voorbeeld van wat wij kunnen bereiken en hoe we dit kunnen aanpakken. Daarom nodigden wij Dareen uit op de redactie om haar te interviewen over wat zij bereikt heeft in Nederland. Zij was net als wij deelnemer bij SamenDoorSamen, maar is nu een zeer gewaardeerd collega binnen Stichting Mano. Wat heeft zij geleerd om dit te kunnen bereiken? En wat wil zij graag nog leren?

Wij leren graag nieuwe plekken kennen in Rotterdam. We hoorden dat Stichting Mano en Dokhuis steeds meer activiteiten samen organiseren waar nieuwkomers kunnen leren en waar 'oude' en nieuwe Rotterdamers elkaar kunnen leren kennen. Wij werden nieuwsgierig, spraken er met programmaleider Inge Spaander en leerden om in Dokhuis te komen als bonus ook nog een interessant Rotterdamers vervoersmiddel kennen: de watertaxi!

Kent u Maklouba en Yalda?

Iedereen blijft tijdens het leven nieuwe dingen leren, maar wij zitten in een fase waarin nieuwe dingen leren onze dagen bepaalt. We zijn in een nieuw land waarvan we de taal willen leren zodat we iedereen kunnen begrijpen en kunnen

verwoorden wat wij bedoelen en wat wij willen bereiken. We dachten na over wat 'iets nieuws leren' voor ons persoonlijk betekent. We leerden columns schrijven en kunnen trots zijn op de verhalen die wij hebben gemaakt!

Wij leren op dit moment allemaal Nederlands, we weten wie Willem Alexander is en hebben een tijdje terug nog oliebollen geproefd. Maar er valt ook heel veel te leren over de Arabische cultuur. Zet uw gasten maar eens Maklouba voor, probeer uw naam eens te schrijven met Arabische kalligrafie of vier dit jaar ook eens Yalda! We hebben nagedacht over wat wij u graag willen leren en hebben daar twee mooie en hele leerzame pagina's over gemaakt!

Op bezoek bij SKVR!

Tot slot gingen we ook nog op bezoek bij een plek in Rotterdam waar je heel veel kan leren, namelijk bij SKVR in Rotterdam Zuid. Ze verzorgen er bijvoorbeeld heel veel creatieve workshops. Wij maakten een afspraak met Ella Broek die er een naaicafé heeft en zich bezighoudt met het project Mode & Erfgoed. We leerden dat je door mode te maken jezelf kan ontwikkelen en een netwerk kan opbouwen!

**SamenDoorSamen
is altijd hard op zoek naar
vrijwilligers!**

Zo zijn wij op zoek naar maatjes, die wekelijks met een statushouder afspreken en hen thuis laten voelen in Rotterdam.

Verder is er ook veel vraag naar taalcoaching, je gaat dan voor de duur van drie maanden samen met een statushouder oefenen met de Nederlandse taal.

Geïnteresseerd?

Kijk dan op onze website: www.stichtingmano.nl
mail naar: vrijwilligermano@stichtingmano.nl
of bel naar **010-4222506**.

**Je bent meer dan welkom,
we hopen je snel te zien!**

De redactie stelt zich voor!

Tijdens de eerste redactiebijeenkomst leerden we wat je doet voor, tijdens en na een interview. Daarna interviewden we elkaar en schreven we deze stukjes over elkaar! Aangenaam kennis te maken!

Mevrouw **Abeer** is een goede vrouw. Zij komt uit Syrië en woont al drie jaar in Rotterdam. Ze is een 50-jarige getrouwde vrouw en moeder van vier kinderen. Zij studeerde tot de middelbare school in Syrië en leert nu Nederlands. Een van haar hobby's is koken. Ze houdt van koken en het delen van haar gerechten met andere mensen. Zij heeft haar man, kinderen en kleinkinderen in Nederland.

Rasha (40) is nu drie jaar in Nederland. In Syrië woonde zij aan de kust, in Latakia. Ze heeft een zoon (12) en een dochter (13) en in haar vrije tijd houdt zij van wandelen, lezen (ook Nederlandse boeken!) en koken, bijvoorbeeld 'Farous wa batata', kip met aardappelen, citroen, knoflook en olijfolie uit de oven. "Heel lekker!" zegt Rasha. Ze studeerde Engels en was assistent-leraar op een kleuterschool. Ze wil de Nederlandse taal goed leren en daarna weer studeren om onderwijsassistent te worden. Het belangrijkste vindt zij mensen helpen. "Dat geeft mij een mooi gevoel."

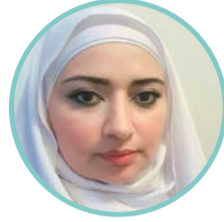
Haar naam is **Nazanin** - 'zeg maar Naaz' - en zij komt uit Iran. Naaz is 43 jaar oud. Zij heeft Landbouwkunde (Plantziektekunde om precies te zijn) gestudeerd en heeft een masterdiploma. Nu woont ze in Rotterdam. Ze is niet getrouwd en is alleenstaand. Haar hobby's zijn koken en wandelen met haar hond. In Iran gaf ze les aan de universiteit, werkte ze bij de gemeente en had zij een dierenopvang. Momenteel heeft ze geen baan, maar is ze vrijwilliger bij Stichting Business Incubator Seeds.

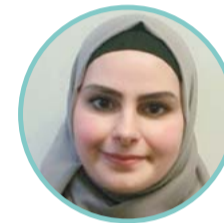
Mtanos is een vriendelijke man van 66 jaar uit Syrië. Hij is al negen jaar in Nederland en woont nu in Crooswijk. Mtanos is getrouwd en heeft drie kinderen: twee dochters en een zoon. Hij werkt als vrijwilliger in de bibliotheek bij Blaak. Hij is erg gelukkig met zijn gezin hier in Nederland. In zijn thuisland heeft hij ervaring opgedaan als elektrotechnisch ingenieur. Zijn hobby's zijn schaken en wandelen. Mtanos' droom is dat zijn geboorteland weer veilig zal worden, en hij wenst een goede toekomst voor zijn kinderen.

Dit is **Jamila**, zij is 44 jaar en zij komt uit Syrië. Zij is getrouwd en heeft vijf kinderen: drie dochters en twee zonen. Zij woont in Rotterdam, in de buurt van Rijnhaven. Vroeger werkte zij in haar land als verpleegkundige en had zij een eigen kliniek waar zij patiënten ontving. Nu is zij bezig met het leren van de Nederlandse taal. Haar hobby's zijn wandelen en koken.

Kinda is 35 jaar oud en ze komt uit Syrië. Kinda heeft 'Computer en Informatiesystemen' gestudeerd en heeft daarna als computerdocent gewerkt. Ze woont nu ongeveer drie jaar in Nederland. Haar hobby's zijn het verzorgen van planten en het spelen van muziek. Ze woont met haar gezin in Capelle aan den IJssel. Kinda ambieert een baan in de IT-sector in Nederland.

Laila is 35 jaar oud. Zij komt uit Syrië. Ze woont in Rotterdam. Ze heeft een broer en een zus in Nederland. Haar hobby's zijn tekenen en sporten. In Syrië heeft ze aan een commercieel instituut gestudeerd en werkte zij drie jaar als docent. Zij wil in Nederland als boekhouder werken. Maar eerst wil zij haar Nederlandse taalstudie afronden. Haar droom is om een eigen bedrijf te hebben.

Haar naam is **Layal** en ze komt uit Syrië. Ze is 33 jaar oud en getrouwd. Haar hobby's zijn fietsen en wandelen. Layal heeft geschiedenis gestudeerd in haar eigen land, maar nu is ze bezig met een cursus Nederlands. Haar droom is om de Nederlandse taal te leren zodat ze in de zorg of via sociaal werk met mensen met speciale behoeften kan werken.

Gulsen is een mooie en vrolijke vrouw die van het leven houdt. Ze komt uit Koerdistan en woont al drie jaar in Rotterdam. Ze is 33 jaar oud en getrouwd. Ze is momenteel zwanger, ze is gelukkig en wacht met spanning op haar kindje. Ze studeerde in haar land voor milieu-ingenieur. Haar hobby's zijn tuinieren, koken en lezen. Ik wens haar succes en geluk, en ik ben blij haar te ontmoeten bij Mano.

Aan deze krant werkten verder mee: **Mosab Anzo (workshopcoördinator)**, **Bart van Zessen (workshopdocent)** en **zconcept.nl (grafisch ontwerp)**.

Woord vooraf van SamenDoorSamen & Stichting Mano

Voor u ligt de 14de editie van De Nieuwe Rotterdammert! De workshop journalistiek, waarvan deze uitgave het resultaat is, vormt onderdeel van de vele activiteiten die binnen het programma SamenDoorSamen worden georganiseerd met en voor statushouders in Rotterdam.

SamenDoorSamen is een programma van Stichting Mano dat zich richt op de begeleiding van Rotterdamse statushouders naar een verbeterde zelfredzaamheid en participatie in de stad. Sinds 2016 helpen wij nieuwkomers zich thuis te laten voelen in Rotterdam. Onze aanpak is persoonlijk en op maat. Met elke deelnemer die zich bij ons aanmeldt stippelen we in een individueel intakegesprek een route uit om hem of haar zo goed mogelijk op weg te helpen in Rotterdam.

Stichting Mano is al ruim 18 jaar actief om kwetsbare Rotterdammers beter aansluiting te laten vinden bij de Rotterdams-Nederlandse samenleving. Naast het project SamenDoorSamen organiseert zij vele andere projecten, gericht op het geven van een steuntje in de rug aan Rotterdammers voor wie een volwaardige deelname aan de maatschappij in eerste instantie minder vanzelfsprekend lijkt. Zij richt zich daarbij onder meer op statushouders, asielzoekers, laaggeletterden, mensen die niet of nauwelijks met de computer kunnen omgaan of over digitale vaardigheden beschikken en Rotterdammers met een migrantenachtergrond.

Kijk voor meer informatie op www.stichtingmano.nl of neem contact met ons op via info@stichtingmano.nl of tel. (010) 4222506.

De successen van SamenDoorSamen worden mede mogelijk gemaakt door bijdragen van en in samenwerking met:

Interview met succesvolle nieuwkomer Dareen

'Nieuwe dingen leren heeft altijd heel veel voordelen'

Van succesverhalen van nieuwkomers in Nederland kunnen wij heel veel leren want zij inspireren ons en geven ons een goed voorbeeld van wat wij kunnen bereiken en hoe we dit kunnen aanpakken. Daarom nodigden wij Dareen uit op de redactie om haar te interviewen over wat zij bereikt heeft in Nederland. Zij was net als wij deelnemer bij SamenDoorSamen, maar is nu een zeer gewaardeerd collega binnen Stichting Mano. Wat heeft zij geleerd om dit te kunnen bereiken?

Samen op de foto met Dareen.

Dareen

Kun jij jezelf even voorstellen?

Ik ben Dareen, ik kom uit Syrië. Ik woon al acht jaar in Nederland. Ik werk als projectmedewerker bij Stichting Mano. Ik ben 44 jaar. In mijn vrije tijd speel ik basketbal en ga ik graag fietsen.

Waarom kwam jij naar Nederland?

Ik heb het land niet zelf gekozen, maar kwam hier via de VN.

Wie of wat heeft jou geholpen bij jouw ontwikkeling in Nederland?

Ik kwam op 18 augustus 2016 in Nederland aan. Ik ben na een half jaar begonnen met vrijwilligerswerk. Ik ging boodschappen doen voor een oudere mevrouw. Ik kende de taal niet, geen Engels, geen Nederlands. Maar ik zei tegen de gemeente: ik wil vrijwilligerswerk doen. Zo ging ik boodschappen doen en dit heeft mij heel erg geholpen want zo leerde ik Nederlands spreken, eerst in de supermarkt om alle boodschappen te kunnen vinden. Waar ligt het brood, wat is dat!? Dat vroeg ik aan de winkelmedewerkers of de andere klanten en zo leerde ik heel veel. En bij Mano heb ik ook heel veel geleerd. Want ik was net als jullie, een deelnemer, en door mee te doen aan heel veel activiteiten, ben ik projectmedewerker geworden.

Hoe heb jij Nederlands geleerd?

Door mee te doen aan veel activiteiten bij Mano, zoals De Nieuwe Rotterdammert, dat helpt heel veel. Zo leer je veel nieuwe woorden. Dat is mijn ervaring en mening omdat ik vroeger ook deelnemer was.

Wat heb jij geleerd in jouw land?

Ik was klaar met de middelbare school en wilde naar de universiteit gaan om Geschiedenis te studeren, maar door de oorlog kon dit niet meer. Ik was geslaagd voor het examen, maar ik moest naar een ander land gaan.

Wanneer ben je begonnen met jouw werk bij Stichting Mano en hoe was dat?

Dat was 1 juli 2023. Dat was echt mooi want Mano is voor mij echt een veilige plek en ik vind het als mijn thuis en mijn collega's zijn echt heel aardig. En deze plek was bekend voor mij omdat ik al twee jaar meedeed aan activiteiten als deelnemer.

Wat doe je precies bij Stichting Mano?

Ik organiseer activiteiten voor vrouwelijke nieuwkomers.

Wat vind jij van werken bij Stichting Mano?

Ik ontmoet elke keer weer nieuwe, aardige mensen zoals jullie. Dat vind ik heel leuk. En samenwerken met mijn collega's is ook heel fijn en iedereen is ook heel

behelpzaam. Het is ook een uitdaging voor mij. Tijdens de eerste maanden heb ik vooral activiteiten georganiseerd, maar de laatste tijd doe ik ook een-op-een begeleiding van deelnemers. Het is heel leerzaam.

Heb jij stress op het werk en hoe ga jij ermee om?

Of ik stress heb? Ja, soms wel. Ik werk twee dagen op Silja Europa, een doorstroomlocatie met heel veel statushouders. Elke persoon heeft een andere situatie. Dat is veel luisteren, oplossingen vinden, of soms is er niet meteen een oplossing en dan kun je alleen luisteren. En dat zorgt wel voor stress. Vroeger kon ik dan soms niet slapen omdat ik nog aan van alles lag te denken, maar dat heb ik nu niet meer. Ik kan het nu thuis wel uitzetten. Dat ging stap voor stap, door te oefenen.

Wat zijn jouw sterke en zwakke punten?

Mijn sterke punt is dat ik niet verlegen ben. Ik durf iets te zeggen, ik durf fouten te maken, ik trek me niet veel aan van wat andere mensen vinden of als ze om me lachen. Ik zal altijd fouten maken, want dat is normaal. Maar ik heb geen geduld, echt geen geduld. Wachten in een rij hou ik maximaal vijf minuten vol. Ik probeer het te veranderen, maar het lukt nog niet.

Hoe blijf je gemotiveerd tijdens jouw werk?

Ik blijf gemotiveerd doordat ik elke week nog nieuwe dingen leer. Ik kan nu veel beter werken op de computer. Stap voor stap leer ik heel veel dingen bij Mano. Dat is belangrijk voor mijn motivatie: dat ik kan blijven groeien hier bij Mano.

Wat heb jij geleerd en bereikt bij Stichting Mano?

Ik heb heel veel geleerd. Bijvoorbeeld toen ik deelnemer was en als stagiair assisteerde bij activiteiten. Ik leerde hoe belangrijk op tijd komen hier is en dat afspraken heel belangrijk zijn. Ook is mijn netwerk veel groter geworden, ik ken veel meer mensen en ik heb heel veel ervaring opgedaan. En op mijn cv staat nu dat ik werkervaring heb, meerdere jaren. En ook alle systemen waarmee we werken. Want dit is de eerste keer in mijn leven dat ik werk heb!

Welke route heb jij genomen om succes te bereiken?

Het belangrijkste was naar buiten gaan, mijn huis uit! Met vrijwilligerswerk, bijvoorbeeld. Het is belangrijk om dingen te ondernemen buiten jouw huis want daar vind je jouw kansen. Als je op de bank gaat zitten wachten, gebeurt er niets. Er zal dan niemand komen die zegt: kom maar werken of kom we gaan iets doen. Daar begint mijn route: met naar buiten gaan en de wens om iets te doen.

Wat wil je nog meer bereiken?

Ik wil echt groeien in mijn werk als projectmedewerker en misschien coördinator worden.

Welke obstakels heb jij overwonnen om succes te bereiken?

De eerste zes maanden die ik werkte vond ik echt heel moeilijk. Ik kende Mano al heel goed omdat ik deelnemer was geweest, vrijwilligerswerk had gedaan en het Opleidingsprogramma Ervaringsdeskundigheid met succes had afgelegd. Ik was dus al twee jaar actief, maar toch was ik zo zenuwachtig nadat ik een contract had gekregen. Ik had stress omdat ik nu meer verantwoordelijkheden kreeg. Het is heel anders of je deelnemer, vrijwilliger of echt medewerker bent. En de taal is ook een uitdaging natuurlijk. Maar ik wil hier heel graag werken dus ben ik doorgegaan.

Wat zijn jouw tips om zo snel mogelijk succes te bereiken?

Niet alles lukt altijd, maar probeer altijd positief te denken want dan komt alles naar je toe. Maar als je negatief denkt, dan komen de negatieve dingen naar jou toe. Dat heeft mij echt geholpen. En ga altijd nieuwe dingen leren, meedoen aan activiteiten bij Mano, want dat is echt nuttig. Hier kun je echt veel leren en jezelf echt ontwikkelen. En ga door, niet stoppen. Soms gaat het wat minder, maar sta op en blijf lopen naar jouw droom.

Wat betekent iets nieuws leren voor jou?

Iets nieuws leren heeft altijd voordelen. Ik ben begonnen met leren naaien zodat ik zelf kleding kan maken, bijvoorbeeld mijn eigen turban voor op mijn hoofd. Die zijn heel duur en kosten zo 45 euro. Als ik het zelf maak is het veel goedkoper. En ik wil leren mediteren om rustiger te worden, tegen de stress. Ademhalen en alle oefeningen om negatieve gedachten weg te krijgen. Daar word ik rustiger en positief van.

Wat heb je nieuw geleerd van Nederlanders?

Direct zijn. Ik heb een Nederlandse vriendin, Maria, en als ik vraag of zij koffie wil en zij zegt nee, dan weet ik dat zij ook echt geen koffie wil. In onze cultuur is het dan gebruikelijk om het nog een paar keer te vragen en aan te bieden. En het respect voor afspraken. Afspraak is echt afspraak.

Wat wil je graag verder nog leren?

Ik wil beter worden op de computer, Excel en zo, en ik wil beter Nederlands leren. Ik heb nog steeds elke woensdag Nederlandse taallessen en leer nog steeds nieuwe woorden. En ik wil mijn karakter meer ontwikkelen en meer geduld krijgen.

Straat- en buurtinterviews!

Wij vragen het de Rotterdammers! Wat wilt u graag nog leren?

Nadat we samen op de redactie geoefend hadden met interviewen wilden we onze nieuwe vaardigheden nu graag inzetten tijdens interviews met medewerkers van Mano, met Rotterdammers op straat vlakbij de redactie of in de buurt van waar wij wonen! We gingen aan de slag en vroegen de mensen: Wat wilt u graag nog leren?

Mensen helpen

Fresela is 22 jaar en zij loopt een jaar lang stage bij Stichting Mano. Ze studeert Sociaal Werk en woont in Roosendaal. Ze houdt van lezen en van muziek. "Wat ik graag nog wil leren? Mensen op een goede manier helpen want ik doe een opleiding Social Work en op school leer ik het, maar je kan altijd beter worden."

Fresela en Layal

Spelling oefenen en meer lezen

Sham is 10 jaar oud en zit in groep 6 op de Meester van Eijck school. Ze woont al drie jaar in Rotterdam, samen met haar moeder, vader en zusje. "Wat ik nog wil leren? Ik wil meer spelling oefenen en meer lezen want dat vind ik fijn. Mijn droom is dat ik naar het vwo ga en dat ik een dokter wordt."

Laila en Sham

Wijkgericht werken

Hatice met Naaz en Abeer

Hatice is projectmedewerker bij Stichting Mano. Ze begeleidt hier statushouders en stagiaires. Ze woont in Breda en is getrouwd. "Ik wil leren hoe we meer wijkgericht kunnen werken, dus meer samenwerken met andere instanties waar onze deelnemers naartoe kunnen uitstromen."

Mensen helpen veranderen

Majda en Layal

Majda is contactpersoon bij Stichting Mano. Ze helpt leuke activiteiten te zoeken waarmee deelnemers zich kunnen ontwikkelen. "Soms moet ik iets leren om mijn werk nog beter te kunnen doen. En persoonlijk wil ik ook graag meer leren over hoe ik mensen beter kan helpen om te veranderen want veranderen is heel lastig."

Alles wat ik niet weet!

Frank is 70 jaar oud, hij is getrouwd en in het leven van iedere dag zorgt hij voor zijn kleinkind. "Wat ik nog wil leren is alles wat ik niet weet, want ik ben nieuwsgierig. Ik vind leren leuk. Ik werk niet meer, ik ben met pensioen. Ik hoop in de toekomst te bereiken dat ik mijn kleinzoon kan helpen om zichzelf te redden, tot hij 18 jaar is. Over vijf jaar hoop ik dat ik dan nog steeds mensen kan helpen om Nederlands te leren, dat vind ik heel erg leuk."

Frank en Kinda

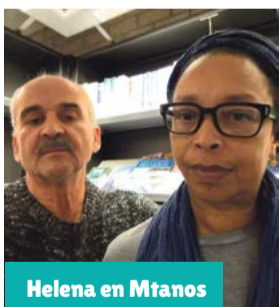
Leren mensen te begrijpen

Dora is 69 jaar, heeft vier kinderen en zes kleinkinderen en is een tijd lang predikant geweest in een kerk. Nu is zij met pensioen, maar doet zij nog steeds vrijwilligerswerk voor de kerk. "Wat ik nog wil leren? Dat vind ik wel een mooie vraag. Als je 69 jaar bent dan denk je dat er niet zo veel meer te leren is omdat je al heel veel weet, maar ik lees nog heel veel boeken en ik wil graag leren om mensen te begrijpen, waarom mensen doen wat ze doen, hoe mensen in elkaar zitten. Omdat ik denk dat het belangrijk is dat mensen elkaar begrijpen en goed met elkaar omgaan. Als ik kan leren om de verbinding te maken tussen mensen dan vind ik dat wel heel fijn."

Dora en Kinda

Mensen helpen om goed mee te kunnen doen

Helena en Mitanos

Helena is 57 jaar. Ze heeft een zoon en een dochter en een man en samen wonen ze in Rotterdam. Ze kwam toen ze nog heel jong was met haar ouders naar Nederland vanuit de Kaapverdische Eilanden om economische redenen. "Ik wil nog beter worden in het helpen van mensen met het aanleren van basisvaardigheden om mee te kunnen doen in de maatschappij. Ik hou me hier mee bezig tijdens mijn werk in Bibliotheek Rotterdam. Ook wil ik nog beter leren haken, breien en borduren. En ik wil nog heel veel mooie wandelroutes leren kennen."

Een eigen apotheek beginnen

Jana is 22 jaar en heeft een Syrische achtergrond. Ze woont tweeënehalf jaar in Nederland, heeft Nederlands taalniveau B2 en studeert Farmakunde. "Wat ik nog wil leren is alles van mijn opleiding. Eerst alles van Farmakunde en daarna door met Farmacie zodat ik straks mijn eigen apotheek kan openen, maar dat kost even tijd hoor."

Jana en Jamila

Verschillende culturen leren kennen

Hakima werkt als maatschappelijk werker bij Stichting Welzijn Capelle. Ze heeft vier kinderen en twee kleinkinderen en is getrouwd. Haar roots liggen in Marokko. "Ik wil graag nog verschillende culturen leren kennen omdat ik voor mijn werk met verschillende nationaliteiten werk. Wat mij motiveert in mijn werk is het idee dat ik mensen echt kan helpen door informatie te delen, problemen op te lossen en creatieve activiteiten te ondersteunen en ik vind het ook fascinerend om steeds te leren en met verschillende ideeën en vanuit verschillend perspectief om te gaan."

Hakima

Nicky en Abeer

Alles over eten

"Ik ben **Nicky**, ik kom uit Delft en ik werk als kok in een Italiaans restaurant. Ik wil nog heel veel nieuwe dingen leren, nog meer dingen over eten. Mijn hobby's zijn lezen, met vrienden afspreken en koken en muziek."

Leren om door te groeien

Naaz en Richard

Richard is wijkagent van de politie. "Binnen de politie wil ik doorgroeien, er zijn diverse afdelingen met hun eigen vakgebied en specialisme en daar wil ik in doorstuderen. In mijn vrije tijd hou ik van veel tijd spenderen met mijn gezin. Mijn hobby? Ik heb twee kleine kinderen, daar gaat al mijn tijd in zitten. En sporten doe ik sowieso."

Over andere landen

Nathalie en Mtnos

"Ik ben **Nathalie**, ik ben 46 en ik kom uit Rotterdam. Ik werk in de scheepvaart en ik doe personeelszaken. Ik hou heel erg van muziek luisteren, ik ga veel naar concerten en ik hou van lezen en koken. Wat ik nog wil leren? Ik wil heel graag in Europa nog heel veel zien en leren over andere landen door deze te bezoeken."

Goede trainingen geven

Manon en Layal

Manon werkt bij Mano als vrijwilligerscoördinator. Ze is 35 jaar en woont in Rotterdam West, samen met haar dochter van 3 jaar. "Ik zou graag nog beter willen leren hoe ik trainingen kan geven, hoe ik mensen kan coachen en begeleiden en hoe ik daarvoor verschillende werkvormen kan gebruiken. Dus leuke creatieve manieren om mensen te trainen en te coachen."

Skiën en een stichting beginnen

Ronald is projectcoördinator bij Stichting Mano en doet af en toe ook nog cultuurprojecten buiten de stichting. "Ik wil nog heel veel dingen leren. Maar een van de dingen is: hoe schrijf ik bijvoorbeeld een roman of een boek. Ik zou ook wel willen leren skiën. Dat heb ik nog nooit gedaan. Of een stichting oprichten, dat lijkt me ook wel mooi."

Ronald en Mtnos

Mensen rustig krijgen

Tanja werkt bij de politie in Rotterdam Centrum, al 42 jaar en ze heeft het nog steeds naar haar zin. Ze blijft gemotiveerd omdat ze jonge collega's heeft die net van de opleiding afkomen en dat vindt zij momenteel erg leuk. "Wat ik nog wil leren? Ik leer nog elke dag want de wereld verandert zo snel en iedereen reageert daar anders op en om daar weer op in te kunnen spelen, om mensen rustig te krijgen, dat blijft een uitdaging."

Naaz en Tanja

Een nieuwe taal

Afra is NT2-docent en woont negen jaar in Nederland, in Rotterdam. Ze is getrouwd, heeft twee kinderen en komt uit Syrië. "Wat ik graag nog wil leren is een nieuwe taal. Ik ben geïnteresseerd in talen, maar ik weet nog niet welke taal. Misschien Koerdisch of Spaans. Wat ik wel en niet leuk vind in Nederland? Het weer vind ik niet zo leuk, het is vaak bewolkt en regenachtig. Wel leuk vind ik dat de mensen aardig zijn en alles is goed geregeld, bijvoorbeeld het ov. En iedereen komt op tijd naar afspraken."

Rasha en Afra

Het leven is zo dat je blijft leren

Kassem en Kinda

Kassem is 29 jaar in Nederland. Hij komt oorspronkelijk uit Libanon, is getrouwd en heeft drie dochters. Hij werkt bij Stichting Welzijn Capelle. "Het leven is zo dat je blijft leren. Als je niet door blijft leren in het dagelijks leven, van jouw ervaringen, van jouw contacten, dan ben je niet meer aan het leven. Ik doe sociaal werk, andere mensen helpen, leren van de mensen. Dat is de uitdaging van het werk en de diversiteit geeft mij energie om met plezier door te werken."

Nieuwkomers vaktaal bijbrengen

Naaz en Peyman

Peyman is de eigenaar van taalschool Hamrah en hij is NT2-docent. Hij is 36 jaar geleden uit Iran gekomen waar hij bioloog was. Tien jaar geleden heeft hij Hamrah opgezet om mensen die de taal willen leren te helpen. "Wat ik nog wil leren is wat de beste manier is om de kloof te dichten tussen algemene taalvaardigheid, wat je leert tijdens de inburgering, en de vaktaal die mensen nodig hebben om een baan te vinden en een baan te behouden. Je verstaanbaar kunnen maken is nog iets anders dan de taal die je nodig hebt om werk te vinden en te behouden. Die kloof wil ik overbruggen."

Zwemmen!

Mosab en Layal

Mosab werkt sinds 2019 bij Stichting Mano als projectcoördinator bij SamenDoorSamen. Hij woont in Rotterdam, maar komt uit Syrië en is nu acht jaar in Nederland. "Ik kan niet zwemmen, dus dat wil ik graag nog leren. Waarom? Omdat er hier in Nederland zoveel water is en ik hou van de zee, maar helaas kan ik er niet in zwemmen en daarom wil ik dat heel graag leren."

Interview met Inge Spaander van Dokhuis!

'Leer nieuwsgierig te zijn naar elkaar en niet meteen een oordeel of mening klaar te hebben'

Wij leren graag nieuwe plekken kennen in Rotterdam. We hoorden dat Stichting Mano en Dokhuis samen steeds activiteiten organiseren waar nieuwkomers kunnen leren en waar 'oude' en nieuwe Rotterdammers elkaar kunnen leren kennen. Wij werden nieuwsgierig en leerden om in Dokhuis te komen als bonus ook nog een interessant Rotterdams vervoersmiddel kennen: de watertaxi!

Inge

De redactie met Inge.

Kunt u zich even voorstellen?

Ik ben Inge, ik ben 43 jaar, ik woon in Rotterdam, in Spangen en ik werk nu anderhalf jaar hier in Dokhuis en daarvoor was ik docent op een middelbare school. En ik heb een vriend en hij heeft twee dochters die de helft van de week bij ons wonen. Dus ik heb twee 'bonusdochters'.

Wat heeft u gestudeerd en waarom?

Ik heb heel veel dingen gestudeerd, maar uiteindelijk heb ik de lerarenopleiding Maatschappijleer gedaan. Daar leer je hoe Nederland en de wereld in elkaar zitten om dit te kunnen onderwijzen. Ik vind het heel leuk om met jonge mensen te gaan werken en ze dingen te leren over de wereld en over hoe je met elkaar omgaat. Daarom heb ik ook altijd lesgegeven op middelbare scholen in dat vak.

Wat zijn uw hobby's?

Sinds ik hier werk in Dokhuis, is een van mijn hobby's hier zijn. Maar ik hou ook van lezen, sporten, lekker eten en met vrienden praten.

Wat doet u in uw vrije tijd?

Meestal óf lekker lezen óf koken of eten.

Van welke sport houdt u?

Ik hou van zwemmen en hardlopen. En ik hou ook wel van fitness.

Vindt u politiek interessant en waarom?

Ja, ik vind politiek interessant. Het is in deze tijd echt super belangrijk, omdat er heel veel dingen in Nederland en in de wereld gebeuren die niet goed zijn. Dus ik probeer goed te lezen en veel te weten en me ermee te bemoeien als het kan.

Wat is Dokhuis?

Dokhuis is een plek waar mensen elkaar kunnen ontmoeten, bijvoorbeeld door met elkaar te eten, of kunst te maken, of een film te kijken, of een lezing bij te wonen.

Een plek waar mensen elkaar kunnen leren kennen om daardoor ook de wereld een beetje mooier te maken. Iedereen mag hier komen.

Wat doen jullie in Dokhuis?

We organiseren heel veel activiteiten, bijvoorbeeld een keer in de maand een ontbijt met de burens, we hebben een filmfestival, dan kijken we samen naar films en praten we hierover. Soms hebben we in de avond kookverhalen. Dan kookt er iemand een gerecht en die vertelt hier een verhaal bij, bijvoorbeeld een persoonlijk verhaal dat bij het gerecht hoort, of over de geschiedenis van een land. We hebben soms een lezing, heel vaak over onderwijs.

Wat betekent Dokhuis?

Dat is een goede vraag. Nou 'huis' weten jullie wel, maar een dok? Het heet hier de Doklaan en vroeger was dit alles, waar je nu gras en huizen ziet, water. Dus eigenlijk kwam de rivier tot hier. En hier konden dan de boten liggen en waar je boten op het droge haalt, bijvoorbeeld voor onderhoud of reparatie, dat noem je de dok. Dus het heeft met de geschiedenis van deze plek te maken.

Wanneer en waarom is Dokhuis opgericht?

Anderhalf jaar geleden is het opgericht omdat we deze plek, die al heel lang bestaat maar in onbruik was geraakt, weer een nieuw leven wilden geven. We wilden een plek maken waar alle Rotterdammers mogen komen.

Welke activiteiten zijn er nog meer?

We hebben een gespreksatelier waar je met elkaar kan praten om bijvoorbeeld de taal te oefenen. We hebben 'Playground' voor wie het leuk vindt om te knutselen, om te maken. We hebben ook exposities en evenementen samen met partners.

Wat zijn de doelstellingen van Dokhuis?

Dat is dat heel veel mensen zich hier prettig voelen en ook iets willen betekenen in Dokhuis. Iedereen kan hier met

initiatieven komen om dingen te organiseren, bijvoorbeeld een avondmaaltijd. En dan helpen we elkaar om dat te organiseren.

Kunnen wij hier ook vrijwilligerswerk doen?

Ja dat kan zeker! Kom maar langs om te kijken of je het hier leuk vindt.

Wat zijn jullie plannen in de toekomst?

Ik wil dat Dokhuis iedere dag, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, open is. Nu hebben we een keer in de week lunch, soms een heel druk weekend, dan weer een weekend niks. Ik wil elke dag programma hebben.

Wat is uw werk bij Dokhuis?

Ze noemen mijn werk programmaleider. Dat betekent dat ik ervoor zorg dat er allerlei programma's hier ontstaan. Ik overleg bijvoorbeeld met Stichting Mano over wat zij hier willen organiseren. Of met de wijk wat ze hier willen doen, en dan help ik ze.

Waarom werken jullie samen met Stichting Mano?

Het begon heel toevallig, omdat een medewerker van Mano hier aanklopte om iets te kunnen organiseren. En zij nam heel veel mensen mee die zeiden: hé wat een mooie plek, ik wil hier misschien wel vrijwilligerswerk doen of mag ik iets organiseren. En zo is het vanzelf ontstaan. En ik vind dat Mano heel goed werk doet voor mensen die net nieuw zijn in Nederland en ook hoop ik dat we er samen voor zorgen dat het voor iedereen fijn is goed samen te leven in Nederland.

Hoe denkt u dat kunst en onderwijs sociale verandering bevorderen?

Mag ik een uur praten? Ik ga een kort antwoord geven. Ik denk dat om dingen in de wereld te veranderen, je kunnen inleven in een ander mens heel belangrijk is. Met kunst kun je dit op een hele natuurlijke wijze doen: door dingen te maken of kunst van andere culturen te ontmoeten of

Rasha en Inge

Naar Dokhuis met de watertaxi!

Inge en Abeer

Samen op de foto met Inge.

door samen iets te doen of maken. En ik denk dat kunst heel scherp kan zijn en boos kan maken, maar het kan ook heel mooi zijn en lief. En onderwijs helpt omdat je in het onderwijs kinderen meer kennis over de wereld kan geven en ze ook kan laten oefenen met die wereld en met elkaar. En onderwijs, voor kinderen, maar natuurlijk ook voor volwassenen, geeft nieuw gereedschap om de wereld beter te leren kennen.

Wat vindt u van uw werk bij Dokhuis en waarom?

Ik vind het heel leuk omdat elke dag super verschillend is. De ene dag zit ik met jullie, de andere dag heb ik een vergadering, en we doen heel veel verschillende dingen voor heel veel verschillende mensen dus ik leer heel veel verschillende mensen kennen.

Wat heeft u geïnspireerd om dit werk te doen?

Ik heb heel veel in onderwijs gewerkt, maar ook op gekke plekken, zoals met jongeren met autisme, of jongeren die heel lang niet naar school zijn geweest. Dus ik vond het altijd al leuk om op een bijzondere manier met mensen samen te werken. En ik heb altijd kunst en cultuur al super belangrijk gevonden. En hier, in Dokhuis, kwam dit allemaal bij elkaar in een baan.

Hoe blijft u gemotiveerd tijdens het werk?

Het belangrijkste wat mij motiveert is als iemand een evenement bezoekt en echt geraakt is. Afgelopen zondag sloten we een expositie af en was er een meneer die helemaal op het eind nog iets wilde zeggen, gewoon iemand uit het publiek, en die was heel ontroerd omdat het hem geraakt had. En dat soort momenten dat iemand heel blij is of verdrietig, dat motiveert mij.

Wat wilt u nog leren en waarom?

Dat is een hele lange lijst! In mijn werk wil ik leren hoe ik nog beter alles bij elkaar kan brengen. Dat in een programma alles samenkomt: het heden en verleden, kunst. En zelf wil ik leren om nog beter te zorgen voor de wereld om me heen. Dus niet alleen voor mijn werk, mijn gezin en mezelf, maar ook nog voor de mensen om me heen.

Wat kunnen alle verschillende mensen samen leren in Dokhuis?

Ik denk dat de mensen kunnen leren van elkaar waarom je soms doet zoals je doet. Dat je leert waarom mensen zo zijn of zo denken als ze doen en dat je daaruit leert om het met elkaar goed te hebben.

Wat maakt Dokhuis uniek?

Iedereen die hier binnenkomt zegt meteen: 'ik voel me

hier thuis, het voelt gastvrij.' Ik denk dat dat Dokhuis uniek maakt. Dat wil ik ook graag, dat als iemand zonder afspraak binnenkomt toch even aandacht krijgt. Dan klap ik mijn laptop dicht, ga ik koffie maken en dat doen we hier allemaal.

Wat is belangrijk voor de werkcultuur van Dokhuis?

Ik vind het belangrijk dat je jezelf mag zijn, dat je dingen kan en wil leren en dat je respect hebt voor iedereen.

Wat is de grootste uitdaging van Dokhuis?

Dat je soms iets hebt bedacht dat voor een bepaalde groep mensen heel leuk is, maar de kunst is dan om ook mensen buiten die groep te motiveren om te komen. Dus hoe zorg je ervoor dat mensen naar iets gaan wat ze nog niet kennen.

Zijn er ook kinderactiviteiten?

Tot nu toe hebben we alleen activiteiten voor jongeren (vanaf 16 jaar) en volwassenen, maar we hebben wel soms activiteiten waarbij ouders hun kinderen kunnen meenemen. Dan komen moeders met hun kinderen of een broer met zijn zusje. Bijvoorbeeld tijdens creatieve workshops, die zijn echt voor iedereen. Maar we willen heel graag dat er ook voor kinderen meer activiteiten komen.

Wat is uw belangrijke boodschap voor de volgende generatie?

Wees nieuwsgierig naar elkaar en heb oog voor elkaar, dus zorg voor elkaar. Ik denk dat we heel vaak meningen hebben over anderen en andere groepen en dat we eigenlijk niet weten waarom we dat denken. Dus ik zou willen dat alle jonge mensen leren dat ze niet meteen een oordeel of mening klaar hebben, maar dat ze een vraag stellen, dat ze ergens naartoe gaan, dat ze nieuwsgierig zijn naar andere mensen en andere plekken en wat daar gebeurt.

Wat zijn uw tips voor anderen om te blijven leren?

Ik denk dat als je eropuit gaat en plekken bezoekt die je nog niet kent, dat je dan blijft leren. En ik vind zelf lezen ook een hele fijne manier om nieuwe dingen te weten te komen.

Zal er een dag komen dat de wereld zonder oorlogen zal zijn?

Ah, vanochtend hadden we het daar nog over. Ik zou het heel graag willen, maar ik vraag het me af. Wat denk jij? Wat ik hier probeer te doen is zoveel mogelijk samen optrekken en met elkaar geen ruzie maken. Ik zou willen dat ik kon zeggen: Ja! En ik regel het morgen!

Meer weten? Kijk op www.dokhuis.nl

Nieuw perspectief op wat een werkplek kan zijn

Tijdens ons bezoek aan Dokhuis vond ik het bijzonder interessant hoe creativiteit en gemeenschap samenkomen in dit unieke project. Wat mij het meest inspireerde, was de passie waarmee Inge sprak over haar werk en hoe zij betekenis geeft aan duurzaamheid en samenwerking. Ik vond het ook fascinerend hoe Dokhuis een platform biedt voor artistieke expressie en maatschappelijke betrokkenheid. Het concept van een ruimte waar kunst, cultuur en gemeenschap samenkomen, gaf mij een nieuw perspectief op wat een werkplek kan zijn. Dit bezoek heeft me geïnspireerd om na te denken over hoe ik in mijn eigen leven creativiteit en verbinding kan stimuleren. Het was een ervaring die me niet alleen inzicht gaf in hun werk, maar ook in mijn eigen waarden en ambities. **(Kinda)**

Dokhuis is veel meer dan een gebouw

Wat mij vooral inspireerde was het gebouw waar mensen bij elkaar kwamen om van elkaar te leren en met elkaar te groeien. Daarnaast droeg de vriendelijke houding van Inge Spaander ook bij aan de aantrekkelijkheid van de ruimte. Deze open houding maakt Dokhuis tot meer dan een gebouw, het is een plek van verbinding. Dokhuis biedt een veilige ruimte waar mensen elkaar leren kennen en een gemeenschap vormen. Dokhuis wil bruggen bouwen en mensen uit verschillende culturen samenbrengen. **(Naaz)**

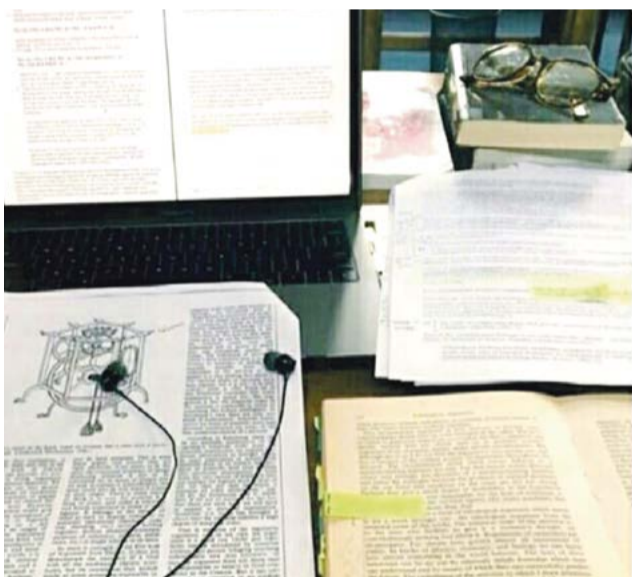
Dit zijn onze columns!

Wij zitten in een fase waarin 'Iets nieuws leren' de orde van de dag is!

We blijven allemaal leren, maar wij zitten in een fase waarin nieuwe dingen leren onze dagen bepaalt. We zijn in een nieuw land waarvan we de taal willen leren zodat we iedereen kunnen begrijpen en kunnen verwoorden wat wij bedoelen en willen bereiken. We dachten na over wat 'Iets nieuws leren' voor ons persoonlijk betekent. Dit zijn onze columns!

Ga door met leren en het onderwijzen van jezelf!

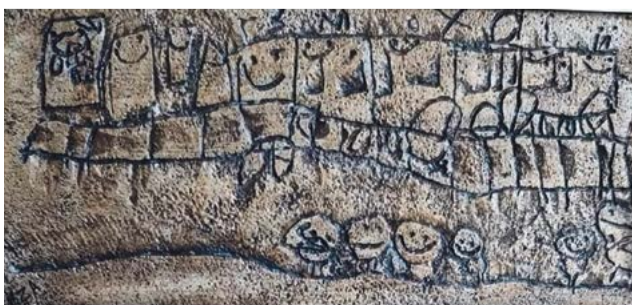
Dit is mijn persoonlijke verhaal. Ik ben Abeer, ik kwam uit Syrië om op latere leeftijd iets anders te leren dan Arabisch. Nu leer ik Nederlands. Hoe te schrijven en hoe te lezen en hoe het te begrijpen als ik het hoor. Hoe heb ik de taal geleerd? Eerst leerde ik de letters, daarna vormde ik een woord en daarna een zin. Eigenlijk vond ik het moeilijk, maar ik ben blij en ik heb de wil om het te leren. Ik weet hoe belangrijk het is om de taal te leren. Ik gebruik educatieve video's op YouTube. Het is belangrijk om de taal van het land te leren om door te kunnen gaan in alle zaken van het leven.

Ik heb in mijn land voor kapper geleerd. Nadat ik Nederlands heb geleerd ga ik in dit beroep werken. Ik heb het geluk dat ik dit vak heb geleerd, zodat dit in de toekomst mijn keuze zal zijn. Ik hou van dit vak en ik kan het aan geïnteresseerden leren. Ik wil leren op de computer bij Stichting Mano. En ik wil leren hoe ik een baan zoek of een eigen winkel open. Mijn advies aan anderen is om niet te wanhopen en door te gaan met het leren en onderwijzen van jezelf in dingen die je in het leven ten goede zullen komen en je zullen helpen om je doel te zoeken en te bereiken ondanks de moeilijkheden. De waarheid van doelen bereiken ligt in de kracht van het streven. **Door Abeer**

De stappen van mijn dromen

Leren betekent voor mij iets dat begint met de geboorte van de mens en doorgaat tot het einde van het leven. Stap voor stap, zonder einde. Sommige mensen denken dat ze, zodra ze een fase in hun leven hebben afgerond, hun leerproces hebben beëindigd. Maar het leven geeft ons elke dag nieuwe lessen. Mijn leerreis begon in Syrië op jonge leeftijd, en mijn doel

Dit is een droomtrein getekend door mijn zootje.

was om de universiteit te bereiken. Ik studeerde urenlang. Soms stortte ik in, maar ik keerde snel terug naar de droom waar ik naar streefde. Eindelijk kwam de langverwachte dag, mijn naam verscheen op de lijst van toegelaten studenten aan de universiteit. Mijn hart danste van vreugde. Ik haastte me naar een nieuwe droom: afstuderen aan de universiteit, een afstudeerhoed dragen en een diploma in handen hebben met een veelbelovende toekomst en misschien wel lesgeven op de universiteit. Ik moest nog vier vakken afronden toen de oorlog begon. Wegen werden afgesloten. Ik begon langzaam in te storten en voelde een zekere mate van wanhoop. Toch ging ik door, ondanks het geluid van bommen, gevaarlijke wegen en het constante verhuizingen. Na jaren van hard werken en studie hield ik mijn diploma in handen en het lukte me zelfs om les te geven op de universiteit. Het was een droom waarvan ik niet had gedacht dat het werkelijkheid zou worden en mijn vreugde groeide met de dag. Maar... de oorlog in mijn land bleef groeien en stal mijn huis, mijn boeken, mijn dierbare vrienden en mijn dromen begonnen te vervagen. Ik verhuisde van het ene land naar het andere, droeg mijn herinneringen en dromen mee over continenten totdat ik drie jaar geleden in Nederland aankwam. Ik begon opnieuw, met dromen vanaf nul. Ik begon bij de basis, met het leren van letters en woorden, het vormen van zinnen en het schrijven van teksten. Misschien was alles wat ik heb meegemaakt een les voor mij. Het heeft me doen beseffen dat ik de droom die ik wil kan waarmaken. Niets is onmogelijk. Ik wil mezelf, en iedereen om me heen, bewijzen dat je met wilskracht en doorzettingsvermogen alles kunt bereiken waar je van droomt. Geef gewoon niet op en wees een vriend van geduld. **Door Kinda**

Heel veel leren en weer lerares worden

Iedereen heeft iets dat hem of haar anders maakt dan anderen. We zijn ook verschillend door wat wij leren. Ik ben Layal uit Syrië en woon momenteel in Nederland. Dit vraagt van mij dat ik nieuwe dingen leer die mij helpen mezelf te ontwikkelen, meer kennis te verzamelen en mijn droom te verwezenlijken. Om dit te bereiken, ben ik begonnen met het leren van een nieuwe taal op school: de Nederlandse taal. Ook doe ik vrijwilligerswerk bij Stichting Mano en communiceer ik meer met anderen. Hierdoor kan ik een goed beeld

van mijn thuisland overbrengen en de Nederlanders iets laten zien van onze tradities. Bovendien heb ik hierdoor veel vrienden gemaakt. Mijn leven in Nederland heeft me geleerd om zelfstandiger en assertiever te zijn. In mijn thuisland heb ik geschiedenis gestudeerd en werkte ik als docent op een middelbare school. Daarnaast heb ik vijf jaar gewerkt met kinderen met speciale behoeften. Ik wil mijn droom hier voortzetten en lerares worden, wat veel inspanning en doorzettingsvermogen vereist om mijn doel te bereiken. Mijn advies aan anderen is om in hun capaciteiten te geloven, te blijven leren en ervan overtuigd te zijn dat ze

het verschil kunnen maken om hun doelen te bereiken. **Door Layal**

Alleen als je je blijft ontwikkelen kun je gelukkig zijn

Hallo allemaal, mijn naam is Jamila en ik kom uit Syrië. Ik woon al drie jaar in Nederland, ik ben 44 jaar oud en ik woon nu hier samen met mijn gezin. Graag wil ik jullie uitleggen waarom leren zo belangrijk voor mij is. Het is essentieel om mijn doelen te bereiken en mijn toekomst in Nederland te vormen. Ontwikkeling speelt hierbij een belangrijke rol. Het helpt mij om succesvol te zijn en mijn dromen waar te maken. Daarom blijf ik gemotiveerd en besteed ik mijn tijd bewust aan nuttige zaken. Ik geloof dat je niet gelukkig kunt zijn als je jezelf niet blijft ontwikkelen. Daarom ben ik leergierig en wil ik altijd nieuwe dingen ontdekken en leren. Toen ik naar Nederland kwam, ontdekte ik dat dit land lager ligt dan mijn geboorteland en dat overstromingen hier een groot gevaar vormen. Dus ik moet goed leren zwemmen. Hier in Nederland wil ik graag de Nederlandse taal beter leren, actief deelnemen aan de samenleving en

een diploma behalen. In mijn eigen land werkte ik als verpleegkundige en leerde ik veel over gezondheidszorg. Ik was heel actief in mijn beroep. Ik heb twintig jaar gewerkt en ik heb veel ervaring. Ik wil veel leren om ook in Nederland in de zorg te kunnen werken. Om mijn doelen te bereiken weet ik dat ik motivatie nodig heb. Ik geloof dat het leren van nieuwe vaardigheden essentieel is voor mijn toekomst. Daarom probeer ik mijn tijd goed in te delen en bewust na te denken over mijn leven en keuzes. Tot slot wil ik zeggen dat het leven vol kansen zit. Het is aan ons om deze kansen te grijpen en er het beste van te maken. **Door Jamila**

Om mijn droom te bereiken moest ik veel leren

Ik groeide op in een arm gezin en studeerde voor de universiteit op dorpscholen op alle niveaus. Mijn droom was om een stoel en een tafel te hebben om aan te schrijven. Deze droom is niet uitgekomen. Ik bleef op de grond schrijven. Mijn andere droom was om in een Europees land te studeren. En dat is wel gelukt. Ik begon elektrotechniek te studeren aan de Universiteit van Damascus. Een jaar later ontving ik een studiebeurs om in Tsjechoslowakije te studeren. De droom werd werkelijkheid. Ik ging daarheen, studeerde Elektrotechniek, studeerde af, keerde terug naar Syrië en werkte ongeveer dertig jaar bij de Syrian Oil Company. In Syrië heerste een autoritair dictatoriaal regime van één familie. Toen de kans zich voordeed, kwam het Syrische volk in opstand tegen dit regime en eiste vrijheid en

gerechtigheid. Maar het regime ging deze revolutie met ijzer en vuur tegemoet en pleegde de meest gruwelijke misdaden tegen het Syrische volk, waarbij het zelfs gebruik maakte van chemische wapens. Desondanks kon het de revolutie niet elimineren totdat het hulp zocht bij Iran en Rusland. Het Syrische volk bleef dromen van vrijheid en gerechtigheid. Het vreemde was dat de meeste Europese landen het voortbestaan van dit regime bleven steunen.

Ik stond aan de zijde van het revolutionaire volk. Ik dreigde gearresteerd te worden, dus verliet ik het land en belandde in Nederland. De weg was moeilijk en mijn zoon en mijn vriend waren bij mij. We brachten een jaar door in zeven kampen. Er kwamen vrijwilligers om de Nederlandse taal te onderwijzen en ik ging er altijd heen totdat ik een huis in Rotterdam kreeg en mijn droom van hereniging uitkwam. Via zes cursussen heb ik Nederlands geleerd en behaalde ik het inburgeringsdiploma. Ik doe vrijwilligerswerk bij Bibliotheek Rotterdam en leer Nederlands bij het taalcafé. Mijn hobby's zijn wandelen en schaken. Ik besteed veel tijd aan het volgen van het nieuws. Bedankt, het volk en de regering van Nederland, die ons veiligheid, stabiliteit, comfort en geluk hebben geboden. **Door Mtanos**

Leren is een reis die moed, geduld en openheid vereist

Leren is niet alleen het verwerven van informatie of vaardigheden, maar eerder een reis die moed, geduld en openheid vereist. Elke keer als ik aan iets nieuws begin, voel ik een vreemde mengeling van opwinding en angst. Opwinding om te ontdekken wat mij te wachten staat en angst om een fout te maken of te falen. Maar ik heb geleerd dat elke stap, hoe klein ook, mij dichterbij een dieper begrip en zelfrealisatie brengt.

Ik ben Laila uit Syrië en ik heb gestudeerd aan het Business Institute in mijn land, een van de mooiste periodes uit mijn leven. Mijn studie zat vol uitdagingen, maar ook vol kansen om praktische kennis op te doen op het gebied van boekhouding, management en marketing. Ik heb altijd genoten van leren en ik werd elke dag aangemoedigd door een gevoel van vastberadenheid om te slagen en mijn dromen te verwezenlijken.

In mijn nieuwe leven in Nederland leer ik veel over het dagelijks leven, de cultuur en het werk. Ik zal de Nederlandse taal leren om te communiceren met anderen en ook leren over de levensstijl in Nederland, zoals over respect voor afspraken, balans tussen werk en privé en het belang van individuele vrijheid.

Mijn advies is om open te staan voor het leren van nieuwe

dingen. Als je iets nieuws leert en in eerste instantie niet slaagt, is dat geen mislukking, maar onderdeel van het leerproces. Maak elke dag tijd vrij om te leren en blijf gemotiveerd om jezelf onder te dompelen in nieuwe uitdagingen. Vergeet ten slotte niet de kleine successen onderweg te vieren. **Door Laila**

Het echte cadeau is wat je leert en ervaart bij het geven

Het echte cadeau is niet het cadeau dat wordt gegeven of ontvangen, maar het cadeau dat werkelijk oprechte gevoelens uitdrukt, dat leerde ik vandaag samen met mijn zootje.

Ik ben Rasha, ik kom uit Syrië, want mijn kinderen en ik zijn drie jaar geleden naar Nederland gekomen. Vandaag kwam mijn zoon van school en stond te popelen door het idee van een cadeau dat hij voor zijn vriendin in de klas zou maken voor de surprise tijdens het kerstfeest. Dus begon mijn zoon uit te leggen wat we gaan doen: zijn idee om de cadeaudoos te maken. Mijn zoon en ik gingen zitten en maakten de surprise af en

hij was erg blij en enthousiast dat zijn vriendin het leuk zou vinden. Ik hield van dit gevoel en deze manier om kinderen gelukkig te maken, en dit is echt wat ik graag leer aan mijn kinderen: waardering, zelfvertrouwen en liefde voor anderen zoals bij het maken van dit cadeau. Het was mooi om zo samen iets nieuws te leren. **Door Rasha**

De kans om echt kind te zijn

Terwijl ik dit schreef, vroeg ik me af: wat kan ik over mezelf vertellen? Welke foto zou me het beste kunnen omschrijven? Zo vond ik deze foto. Ik realiseerde me dat ik iemand ben die echt gelukkig is als ik bij mijn familie en geliefden ben. Toen mijn partner en ik hier net waren verhuisd, vroegen we ons af wat we konden doen. Toen hoorden we over de Efteling. We leerden dat het een plek was waar je de magische sprookjes uit onze kindertijd in het echt kunt beleven en

we besloten erheen te gaan. Tijdens onze wandeling door de Efteling voelde ik me op een vreemde manier apart, maar tegelijkertijd enthousiast. Ik was een vrouw van dertig, maar ik voelde dezelfde pure vreugde als de kinderen daar. Op dat moment besepte ik iets belangrijks: het land waar we vandaan komen, heeft ons nooit de kans gegeven om echt kind te zijn. In onze cultuur wordt vaak gezegd: 'Je geboorteland bepaalt je lot.' Soms wil een mens ontsnappen aan de last van de plek waar hij is opgegroeid. Wij kozen ervoor om een nieuwe bladzijde om te slaan en een vrijer leven op te bouwen. We wilden het verleden achter ons laten en met hoop naar de toekomst kijken. Nu zijn we hier, om nieuwe glimlachen en nieuwe vreugde te vinden, en we hopen dat we daarin zullen slagen. **Door Gulsen**

Het leven gaat helemaal over 'Iets nieuws leren'!

Ik ben Naaz. Ik kom uit Iran, een land met een rijke geschiedenis, een prachtige cultuur en een diepe band met de natuur. Ik hou van de aarde, van dieren, planten en alles wat leeft. Mijn liefde voor de natuur heeft me gevormd en geleid in alles wat ik deed. In Iran werkte ik bij de gemeente als plantenziektkundige, waar ik me inzette voor het beschermen van gewassen en planten tegen ziektes. Daarnaast was ik docent aan de universiteit, waar ik mijn kennis en passie voor de natuur deelde met jonge generaties. Ik geloof dat elk levend wezen respect verdient, en het recht om te leven, vrij en ongestoord. Mijn toewijding aan dieren en de natuur ging verder dan alleen mijn werk. Ik richtte een dierenasiel op voor zwerfdieren en voor dieren uit natuurgebieden die hulp nodig hadden. Daar verzorgden we niet alleen dieren, maar gaven we hen ook een veilige haven, een tweede kans op leven. Elk dier heeft een ziel, een waarde, en een reden om te bestaan. In hun ogen zag ik altijd puurheid, onschuld en de wil om te leven, ongeacht de omstandigheden. Iran was mijn lust en mijn leven. Het is de plek waar mijn wortels liggen, mijn herinneringen, mijn dromen. Nooit had ik gedacht dat ik het ooit zou moeten achterlaten. Maar het

leven kan je verrassen en je uitdagen op manieren die je nooit voor mogelijk had gehouden. Gedwongen mijn land achterlaten is de grootste uitdaging van mijn leven. Het voelde alsof ik een deel van mijn ziel achterliet, een stukje van mezelf dat ik nooit volledig terug zal kunnen krijgen. Toch geloof ik dat elke dag dat de zon opkomt, een geschenk is. Het is een kans, een mogelijkheid die het leven je biedt. Elke dag is een nieuwe start, een nieuw hoofdstuk in een onbekend verhaal. Wij zijn slechts een stofje in het universum, klein en vergankelijk. Het universum gaat door, met of zonder ons. Maar zolang we hier zijn, is het leven een kans om te groeien, om te leren, en om iets achter te laten, hoe klein ook.

Het maakt niet uit waar je bent, het leven gaat altijd over 'iets nieuws leren'. Elke ervaring, hoe pijnlijk of mooi ook, is een kans om sterker, wijzer en meer verbonden te worden met het grotere geheel. Zelfs nu, in een vreemd land, probeer ik die verbinding met de natuur, met dieren, en met mensen te behouden. Want uiteindelijk is het leven een reis. En waar deze reis me ook naartoe brengt, ik zal altijd proberen het beste van elke dag te maken, met mijn blik gericht op de horizon en mijn hart gevuld met hoop.

Door Naaz

Wat wij u willen leren!

Maak kennis met Arabische kalligrafie of zet uw gasten een keer Maklouba voor!

Wij leren Nederlands, weten wie Willem Alexander is en hebben een tijdje terug nog olieballen geproefd. Maar er valt ook heel veel te leren over de Arabische cultuur. Zet uw gasten maar eens Maklouba voor, probeer uw naam eens te schrijven met Arabische kalligrafie of vier dit jaar ook eens Yalda! Dit is wat wij ú graag willen leren!

Kennen jullie de heuveltempel Ain Dara?

Ik wil jullie iets leren over de archeologische heuveltempel van Ain Dara. Het is een indrukwekkend historisch monument dat ligt op de weg van Aleppo naar Azaz en Afrin in Syrië. De stad dateert uit de Aramese periode tussen 1200 en 740 voor Christus. Het is een belangrijke tempel die door veel toeristen van over de hele wereld wordt bezocht.

De locatie wordt omringd door vruchtbare vlaktes aan drie zijden en grenst aan de Afrin-rivier in het westen, op een paar honderd meter afstand. Een stroompje, afkomstig van de kleine bron en het meertje van Ain Dara, loopt door de site en mondt uit in de Afrin-rivier aan de westkant van

de heuvel. De stad bestaat tegenwoordig uit overblijfselen en een tempel met verschillende beelden die gevleugelde dieren, standbeelden, inscripties en vele andere sporen van het verleden tonen.

Op de site is een basaltplaat ontdekt met een afbeelding van de godin Ishtar. De archeologische site bestaat uit twee delen. Het zuidelijke deel is een kleine, verhoogde plek. Archeologen geloven dat dit een landbouwdorp uit het Neolithicum was, waar mensen al zo'n tienduizend jaar geleden woonden. Het bestaat deels uit de kegelvormige heuvel Ain Dara. Archeologen noemen dit de bovenstad. Het meest opvallende hier is de beroemde archeologische tempel aan de noordkant. Het noordelijke gedeelte is een vlak gebied en wordt de onderstad genoemd. Het is een prachtige en indrukwekkende tempel waar ik mooie herinneringen aan heb. Ik hoop deze plek op een dag weer te kunnen bezoeken en raad iedereen de plek aan.

Door Jamila

Zet jouw gasten Maklouba voor!

Heel belangrijk binnen de Arabische cultuur is de vrijgevigheid en gastvrijheid, waarbij het ontvangen en respecteren van gasten een belangrijk onderdeel is van het dagelijks leven. Een prachtig voorbeeld hiervan is de traditie om heerlijke gerechten uit de Arabische keuken te serveren, die niet alleen de culinaire vaardigheden weerspiegelen, maar ook de warmte en het respect waarmee gasten worden ontvangen.

Een gerecht dat ik vaak voor mijn gasten maak, is Maklouba (Omgekeerde rijstschotel), een traditioneel gerecht uit het Midden-Oosten dat iedereen betovert met zijn heerlijke smaak en unieke presentatie. Dit gerecht is niet alleen heerlijk, maar het toont ook het belang van het

delen van maaltijden met dierbaren. Hieronder geef ik jullie het recept:

Ingrediënten:

- 500 gram rijst
- 500 gram kip of lamsvlees
- 2 aubergines (in plakjes gesneden)
- 2 aardappelen (in plakjes gesneden)
- 1 bloemkool (in roosjes verdeeld)
- 1 ui (in stukken gesneden)
- 2 tomaten (in plakjes gesneden)
- 1 theelepel kurkuma
- 1 theelepel kaneel
- 1 theelepel komijn
- Zout en peper naar smaak
- Plantaardige olie om te frituren

Bereidingswijze:

1. Was de rijst en laat deze weken in water.
2. Bak de aubergine, aardappelschijfjes en bloemkool in olie tot ze goudbruin zijn, en laat ze uitlekken op keukenpapier.
3. Kook de kip of het lamsvlees in een grote pan samen met de ui en voeg de kruiden toe (kurkuma, kaneel, komijn, zout en peper) om een smaakvolle bouillon te maken.
4. Zeef de bouillon na het koken en zet deze apart.
5. Leg in dezelfde pan plakjes tomaat op de bodem en voeg vervolgens lagen toe van het vlees of de kip, gevolgd door de gebakken groenten en als laatste de gekookte en uitgelekte rijst.
6. Giet de hete bouillon over de rijst en groenten totdat alles bedekt is, en laat het op laag vuur koken totdat de rijst gaar is.
7. Draai de pan voorzichtig om op een groot dienblad bij het serveren, zodat de ingrediënten in mooie lagen zichtbaar worden.

Door Kinda

Heeft u gehoord van de vreugde van het Syrische volk?

Ik wil u informeren over de vreugde van het Syrische volk over hun overwinning, de vrijheidsrevolutie en de val van een criminele dictator. De gevangenen getuigen van zijn misdaden. Bashar al-Assad vluchtte en nam een grote som geld mee naar Rusland. Het regime hield de mensen onder de armoedegrens, verstoken van alle noodzakelijke dingen voor een fatsoenlijk leven. Maar het belangrijkste is dat het Syrische volk eindelijk zijn vrijheid heeft verworven. Nu staat Syrië op een kruispunt: een seculiere burgerlijke staat zoals elk Europees land, of een islamitische staat zoals Afghanistan. Maar ik ben optimistisch over de toekomst van Syrië ten goede, op weg naar geluk en een fatsoenlijk leven. Ik droomde ervan Syrië te bezoeken zonder gearresteerd te worden en nu is deze

droom werkelijkheid geworden.

En als het feest is in Syrië komt er altijd tabouleh op tafel,

een heerlijk en eenvoudig gerecht dat niet veel werk en tijd vergt en dat ik u graag wil leren. Dit gerecht wordt beschouwd als een heerlijk koud voorgerecht.

Ingrediënten:

- Fijne bulgur, 5 minuten geweekt in koud water.
- Peterselie, tomaten, een beetje ui, sla, komkommer en munt, en hak deze ingrediënten fijn.
- Olijfolie, citroensap, peper en zout.

Door Mtanos

Maaloula is bekend om haar christelijke monumenten

Ik wil jullie vertellen over het prachtige dorp Maaloula dat wordt beschouwd als een van de belangrijkste christelijke plaatsen in Syrië en een van de oudste christelijke steden ter wereld waar ze nog steeds de Aramese taal van Jezus Christus spreken.

De oude stad Maaloula, dat pas of vallei betekent, ligt 56 km ten noordoosten van Damascus, op een hoogte van meer dan 1.500 meter. Het klimaat is erg koud in de winter, en vaak met sneeuw, en gematigd in de zomer.

Maaloula staat bekend om zijn heilige christelijke monumenten en belangrijke oude monumenten die dateren uit de 10de eeuw voor Christus. UNESCO heeft het geclassificeerd als een van de belangrijkste en oudste christelijke monumenten ter wereld. De inwoners zijn christenen en moslims en zij spreken tot op de dag van vandaag naast de Arabische taal nog steeds de Aramese taal.

Door Rasha

Leer over de Arabische kalligrafie!

Arabische kalligrafie is meer dan alleen een manier van schrijven. Het is een kunst die geschiedenis, cultuur en schoonheid in zich draagt. Deze kunst is door de eeuwen heen geëvolueerd tot een symbool van de Arabische en islamitische identiteit. Arabische kalligrafie wordt beschouwd als een artistiek schilderij dat letters, woorden en versieringen op een harmonieuze manier combineert, waardoor het uniek en onderscheidend is van elk ander type kalligrafie.

Ik zou graag willen dat Nederlanders deze eeuwenoude kunst leren, omdat het niet alleen schrijven is, maar een manier om spirituele en culturele waarden uit te drukken. Door middel van Arabische kalligrafie kunnen Nederlanders de diepte en schoonheid van de Arabische taal ontdekken, en ook de cultuur verkennen die deze kunst heeft gecreëerd. Ze kunnen beginnen door hun naam in verschillende Arabische schriften te leren schrijven, zoals in het Diwani, Naskh of Kufic. Een eenvoudige ervaring als deze kan een venster zijn op een dieper begrip van de Arabische cultuur en misschien wel op een nieuwe passie voor kunst.

Nederlanders kunnen ook leren over moderne toepassingen van Arabische kalligrafie, zoals deze wordt gebruikt in interieurontwerp, mode en commerciële logo's. Deze voorbeelden laten zien hoe een traditionele kunst met de tijd mee kan gaan en tegelijkertijd haar wortels kan behouden.

Door Abeer

Beleef zelf een keer de Yalda-nacht!

Yalda (geboorte) is een oude Perzische ceremonie in de langste winternacht, vaak 20 of 21 december. Iraniërs vieren in de langste nacht de komst van de winter. De ceremonie heeft haar oorsprong in het oude Perzië, zo'n vijfentwintig honderd jaar geleden. Deze werd uitvoerig

gevierd sinds de heerschappij van Darius I. Tijdens Yalda-nacht eten Iraniërs watermeloen, granaatappel en studentenhaver en maken zij plezier met dans en muziek.

Het lezen van gedichten van Hafez, een 14e-eeuwse Perzische lyrische dichter, en verhalen uit de Shahnama van Ferdowsi is een ander belangrijk onderdeel van de Yalda-viering. Het is een hele bijzondere nacht voor ons. Het is gezellig en fijn om iedereen gelukkig te zien, alle problemen worden even vergeten en de familie eet samen. De Yalda-lekkernijen hebben hun eigen betekenis. Granaatappel staat voor de gloed van het leven en van de zonsopkomst, watermeloen staat voor gezondheid en noten staan voor welvaart en rijkdom.

Door Naaz

Kennen jullie het Shmemis kasteel in Salamiyah

Dit artikel gaat over het Shmemis kasteel in Salamiyah. Het is een van de mooiste kastelen in Syrië. Het is een Arabisch kasteel dat in de 2e eeuw voor Christus werd gebouwd en daarna regelmatig werd gerestaureerd. Het ligt in het gouvernement Hama, ten noordwesten van de stad Salamiyah, op ongeveer 4 km afstand, en op 25 km van Hama. Het kasteel bevindt zich op de top van een geïsoleerde berg die deel uitmaakt van de Ala-bergen,

met aan de rechterkant de Ain al-Zarqa-berg en aan de linkerkant de Atuz- en al-Khidr-bergen. Het wordt omringd door een gracht die is uitgehouwen in vulkanisch gesteente en heeft een ronde muur.

Er wordt gezegd dat de oorspronkelijke bouwers van het kasteel de prinses van de familie Shmemis Gharam waren, Hellenistische prinses van Homs aan het einde van de 2e eeuw v. Chr. Het kasteel werd meerdere keren gerestaureerd vanwege aardbevingen, met name in het midden van de 12e eeuw, en het werd herbouwd door de Mamlukse sultan al-Zahir Baybars nadat het was verwoest door de Mongolen. Shmemis stond bekend om zijn strategische ligging, met uitzicht op de vlaktes van Homs en Hama en de oostelijke gebieden.

Door Layal

Een belangrijke strijd tegen het patriarchaat

Ik wil jullie iets leren over de strijd van Koerdische vrouwen tegen het patriarchaat. Door de geschiedenis heen zijn vrouwen uit hun centrale rol in matriarchale samenlevingen verdreven en hebben ze zware tol betaald onder patriarchale systemen. Met de landbouwrevolutie kwamen eigendom en afstammingslijnen op de voorgrond, wat de mannelijke dominantie versterkte. Vrouwen werden buitengesloten van de publieke sfeer en gereduceerd tot 'beschermd' individuen. Familiale, religieuze en erfsystemen versterkten deze structuur, waardoor het werk van vrouwen onzichtbaar werd en hun sociale rol kleiner. Ondanks deze historische onderdrukking hebben vrouwen zich verzet en stappen gezet om opnieuw een autonome positie in de samenleving te verwerven. Een van de krachtigste voorbeelden van deze transformatie is de strijd van Koerdische vrouwelijke strijders onder leiding van de YPJ (Vrouwelijke Verdedigingseenheden). De YPJ is uitgegroeid tot een symbool van sociale en

ideologische revolutie. Geïnspireerd door Abdullah Öcalan's 'Vrouwelijke Vrijheidsparadigma' en het concept van democratisch confederalisme heeft de YPJ vrouwen in staat gesteld zichzelf te verdedigen tegen patriarchale structuren en tegelijkertijd een diepgaande maatschappelijke verandering teweeggebracht. Vrouwen hebben niet alleen gevochten op het slagveld, maar ook leiderschaps- en organiserende rollen op zich genomen, waarbij ze de patriarchale orde fundamenteel uitdaagden. Figuren zoals Arîn Mîrkan en Hevrîn Xelef zijn uitgegroeid tot iconen van deze strijd. Vrouwen zijn zo getransformeerd van 'beschermd' individuen tot degenen die hun gemeenschappen beschermen en bevrijden, waarmee ze een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis hebben geschreven.

Een van de meest opvallende aspecten van de YPJ is hun rol in de strijd tegen IS. Tegen een ideologie die vrouwen tot slaaf maakt en onderdrukt, hebben vrouwelijke strijders laten zien dat ze niet alleen hun eigen rechten kunnen verdedigen, maar ook de toekomst van hun samenleving. Deze strijd heeft wereldwijd vrouwelijke vrijheidsbewegingen geïnspireerd en de kracht van 'vrouwelijk verzet' getoond.

Daarnaast heeft de YPJ het co-voorzitterschapssysteem, vrouwenraden en jineologie (de wetenschap van vrouwen) ingevoerd en hebben ze institutionele fundamenten gelegd voor de vrouwenstrijd. In deze revolutie zijn vrouwen niet alleen strijders, maar ook de architecten van een nieuwe samenleving geworden.

De strijd van de YPJ weerspiegelt de bredere inspanningen van vrouwen om de verloren vrijheden van het verleden te herwinnen en een nieuwe, vrije toekomst op te bouwen. Hun verzet reikt verder dan de Koerdische context en dient als een baken van hoop en inspiratie voor de wereldwijde strijd van vrouwen tegen patriarchale systemen.

Door Gulsen

Op bezoek bij SKVR

'We willen een bruisend gebouw waar iedereen uit de wijk toneel, dans en naailes komt volgen'

Een plek in Rotterdam waar je heel veel kan leren is SKVR. Ze verzorgen er bijvoorbeeld heel veel creatieve workshops. Wij werden nieuwsgierig en maakte een afspraak met Ella Broek die er een naaicafé heeft en zich bezighoudt met het project Mode & Erfgoed. We leerden dat je door mode te maken jezelf kan ontwikkelen en een netwerk kan opbouwen!

Samen met Ella.

Kunt u zichzelf voorstellen?

Mijn naam is Ella Broek, ik ben antropoloog van beroep en ik maak ook kleding en ik werk hier bij SKVR als projectleider Mode en Erfgoed.

Wat heeft u gestudeerd en waarom?

Ik heb de Modevakschool gedaan, dus eerst echt leren naaien. Daarna ben ik naar de Kunstacademie gegaan en heb ik geleerd voor docent. En toen ik 32 was ben ik naar de universiteit gegaan en heb ik Antropologie gestudeerd.

Wat zijn uw hobby's?

Kleding maken vind ik heel leuk. En kamperen, in een tent of met een camper op vakantie. Sporten vind ik ook leuk. En ik hou van tijd doorbrengen met mijn kinderen en met vrienden op stap gaan: ergens eten, naar het theater of een concert.

Wat betekent SKVR?

SKVR betekent Stichting Kunstzinnige Vorming Rotterdam. SKVR is makkelijker.

Welke activiteiten organiseert SKVR?

SKVR organiseert onderwijsprojecten, dus bijvoorbeeld muzieklessen in de klas of danslessen op de middelbare scholen of naailessen op het mbo. En alles rond kunst en cultuur. Dus muziek, dans, mode, boetseren, sierraden maken, theater, schilderen en grafische vaardigheden. We organiseren dit ook in de vrije tijd, dus mensen kunnen ook hier komen voor een cursus of workshop. Van jong tot en met oud kan meedoen.

Wat doet het project Mode en Erfgoed?

We organiseren activiteiten die gaan over erfgoed. We delen culturele verhalen door over mode te praten, maar ook door mode te maken. Dat doen we bijvoorbeeld tijdens het naaicafé of de naailessen en dan combineren we, zoals nu met een groep Nigeriaanse vrouwen, naailes en empowerment of zelfontwikkeling. En aan het einde hebben we dan een feestelijke modeshow en gaan de deelnemers zichzelf presenteren.

Wat is het belangrijkste doel van het project?

Het doel is om verschillende mensen met verschillende achtergronden bij elkaar te brengen en te leren over elkaars cultuur en tradities, zodat we elkaar beter leren begrijpen.

Wanneer en waarom is het naaicafé begonnen?

Het naaicafé is twee jaar geleden begonnen en is bedoeld om mensen uit de wijk, of iets verder weg mag ook, op een laagdrempelige manier kennis te laten maken met SKVR. Een klein beetje ervaring is al genoeg. Iedereen komt met zijn eigen project, eigen ideeën en eigen stof en dan gaan ze zelf aan de slag. Ik ben er als docent om te helpen, maar

het is geen les. Samen helpen we elkaar met: hoe verder gaan, moet het korter of lang, staat het leuk? Het is een sociale groep, we drinken thee en kletsen met elkaar. Het is toch gezelliger om in een ruimte te zijn met anderen en samen te werken dan thuis alleen achter je naaimachine te zitten.

Wat maakt het naaicafé bijzonder?

Dat de groep heel divers is, met deelnemers met een achtergrond in Turkije, Curaçao, Rusland, Israël, Marokko, etc. Soms hebben we twaalf mensen en twaalf culturen en je voelt echt dat het een hechte groep is. En mooi is dat mensen ook buiten het naaicafé gaan afspreken, bijvoorbeeld om naar de stoffenmarkt te gaan. Er worden veel verhalen gedeeld en de deelnemers helpen elkaar met dingen, ook via de appgroep. De groei en de verbinding die steeds sterker wordt, dat vind ik mooi om te zien. En het is gewoon heel gezellig.

Wat vindt u van uw werk en waarom?

Ik heb heel veel plezier in mijn werk. Ik denk dat kleding maken en naaien heel leuk is. Het maakt je trots en blij en mensen genieten van iets leren. Het is ook heel ontspannend. En ik vind het heel gezellig om met mensen te zijn en zo'n sociale omgeving te hebben.

Wat zijn jouw plannen voor de toekomst?

Julie hebben net gezien dat ik beneden een atelier heb waar ik, samen met anderen, werk voor mijn stichting Tailors & Wearers. We zijn een boek aan het maken en een toneelstuk met Surinaamse kleding als centraal thema. Met andere mensen uit de wijk organiseren we ook het Oogstfestival, een hele lange parade hier in de wijk, met mensen allemaal in kledendracht en met muziek en dans. Met groepen uit Curaçao, maar ook uit Suriname, Nigeria en Oekraïne. Dan gaat er een schitterende parade van wel vijfhonderd mensen door de wijk naar het Afrikaanderplein en daar is dan een groot podium met muziek en lekker eten. Dat is op 3 augustus.

Hoe denkt u dat mode en creativiteit voor sociale verandering kunnen zorgen?

Iedereen is met mode bezig. Want je kiest wel de ene trui en de andere niet. Iedereen heeft een gevoel met kleding. Je kiest voor comfortabel en niet opvallen, of je wil juist wel opvallen en je heel expressief kleden. Die relatie met mode en kleding heb je binnen elke cultuur. Of je nu een Hindoestaanse sari draagt of een Surinaamse koto, er zitten vaak heel veel dezelfde betekenissen achter. Het zorgt ervoor dat je je onderdeel voelt van een bepaalde groep. Die verbinding met dat gevoel is voor sommige mensen heel belangrijk. En door kleding te maken is het soms makkelijker om met elkaar te praten omdat je met hetzelfde bezig bent, je deelt iets, hebt een vraag of wil iets laten zien. Het is wat minder direct. Dat vind ik mooi.

Hoe kan ik hier meedoen?

Je kan gewoon komen. Maandagochtend om 10 uur. Iedereen is welkom.

Wat kan ik hier leren?

Je leert om je verder te ontwikkelen in naaitechniek, je kan hier oefenen. En je leert je sociaal open te stellen, je leert nieuwe mensen kennen en je kan een netwerk opbouwen.

Wat is uw boodschap aan mensen die gaan werken op het gebied van kunst en cultuur?

Kijk breed. Binnen heel veel culturele gemeenschappen gaat mode ook over hoe gedraag je je, welke verhalen zijn er rond kleding, welke connectie heeft het met geschiedenis, welke dans past bij welke kleding, welke muziek wordt gespeeld, dus is mode niet alleen maar kleding maken en verkopen, maar veel meer onderdeel van culturele tradities die je niet zo maar los kan halen.

Wat wilt u graag nog leren?

Oh, nog heel veel! Ik zou beter leren willen leren schrijven. En misschien wat meer leren over zakelijke organisatie, over hoe je een organisatie opbouwt en financieel gezond houdt en kan laten groeien.

Wat is de droom van SKVR?

Dat het heel levendig wordt hier, met heel veel mensen, met iedereen uit de wijk en uit Rotterdam, dat iedereen hier muzikles, dans, naailes komt volgen en dat het een goed gevuld, bruisend gebouw is waar mensen graag willen zijn en dingen willen leren.

Waar kunnen wij veel leren in Rotterdam en waarom?

Hier bij SKVR! We zijn een grote organisatie met verschillende locaties. Maar er zijn ook allerlei kleine organisaties die cursussen en workshops aanbieden. Bijvoorbeeld Bibliotheek Rotterdam of Leeszaal West. Het ligt eraan wat je zoekt. Er is ook veel kunsteducatie bij kunstinstellingen, bijvoorbeeld bij Melly en bij Tent Rotterdam en de Kunsthal. Die hebben vaak workshops gekoppeld aan tentoonstellingen die vaak gratis zijn en heel goed.

Kom langs!

Het naaicafé is elke maandag van 10.00 tot 12.30 uur bij SKVR op de eerste etage in De Hilleliet. Deelname is gratis en je hoeft je niet van tevoren aan te melden. Kijk ook op www.skvr.nl/naaicafe